

Studii: Facultatea de Științe Economice și Administrative, Universitatea „Dunărea de Jos” Galați, profilul Științe Administrative, specializarea Administrație Publică (1993-1997); Facultatea de Drept, Universitatea „Dunărea de Jos” Galați, Specializarea Drept (2005-2009), doctor în drept – Drept administrativ, Facultatea de Drept, Universitatea București, 2017.

Activitate: funcționar public în cadrul administrației publice locale, DGASPC Galați (din 1997 și până în prezent); lector universitar, Facultatea de Științe Juridice, Sociale și Politice, Universitatea „Dunărea de Jos” Galați (2017).

Publicații: autor și coautor a numeroase lucrări și studii de specialitate, dintre care menționăm: *Elemente de procedură civilă și administrativă*, 1999, coautori Viorel Daghie, Ioan Apostu, Elisabeta Guriță (Slabu); *Etică și deontologie*, 2004, coautori: Viorel Daghie, Doina Mihăilă, Elisabeta Slabu; *Elemente de management public*, 2005, coautori: Viorel Daghie, Doina Mihăilă, Elisabeta Slabu; *Licitații publice*, 2006, coautori: Carmen Nicoleta Coșug, Elisabeta Slabu; *Transparența – condiție a bunei administrări în spațiul administrativ european*, în A.U.B. Seria Drept, Partea II, 2012; *Dreptul la bună administrare în lumina Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene*, Conferința Internațională Exploration, Education and Progres in The Third Millenium, Facultatea de Științe Juridice, Sociale și Politice, Universitatea „Dunărea de Jos”, Galați, 2012; *Instrumente de control al respectării bunei administrări în Spațiul Administrativ European*, Conferința Internațională Exploration, Education and Progres in The Third Millenium, Facultatea de Științe Juridice, Sociale și Politice, Universitatea „Dunărea de Jos”, Galați, 2013; *Evoluția conceptului bunei administrări în Uniunea Europeană*, Conferința Internațională Universalitate, Multidisciplinaritate, Cunoaștere, Universitatea „Mihail Kogălniceanu”, Iași, 2013; *Violența în familie – aspecte teoretice și practice actuale*, Conferința Internațională Exploration, Education and Progres in The Third Millenium, Facultatea de Științe Juridice, Sociale și Politice, Universitatea „Dunărea de Jos”, Galați, 2014, în Revista Public Administration & Regional Studies nr. 1/2014, Galați University Press; *Constituie buna administrare un concept de bază pentru reforma administrației publice în România?*, în Analele Științifice ale Universității „A.I. Cuza”, Iași, t. LXIII, Științe Juridice nr. II/2016; *The Right to Good Administration within the European System of Human Rights Protection Set Up by the Council of Europe*, în Revista Public Administration and Regional Studies nr. 2/2016, Facultatea de Științe Juridice, Sociale și Politice, Universitatea „Dunărea de Jos”, Galați; *The Right to Good Administration in the Court of Justice of the European Union Case Law*, în The USV Annals of Economics and Public Administration nr. 1/2017, Facultatea de Științe Economice și Administrație Publică, Universitatea „Ștefan cel Mare”, Suceava.

Elisabeta Slabu

Buna administrare în spațiul administrativ european

Editura C.H. Beck
București 2018

AVERTISMENT!

Având în vedere amploarea luată de fenomenul fotocopierii lucrărilor de specialitate, mai ales în domeniul Dreptului, atragem atenția că, potrivit art. 14 și 140 din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, reproducerea operelor sau a produselor purtătoare de drepturi conexe, dacă respectiva reproducere a fost efectuată fără autorizarea sau consimțământul titularului drepturilor recunoscute de legea menționată, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare sau cu amendă. Prin reproducere, conform legii, se înțelege realizarea, integrală sau parțială, a uneia ori a mai multor copii ale unei opere, direct sau indirect, temporar ori permanent, prin orice mijloace și sub orice formă.

Nu vă faceți părtași la distrugerea cărții!

Editura C.H. Beck este acreditată CNATDCU și este considerată editură cu prestigiu recunoscut.

Buna administrare în spațiul administrativ european
Elisabeta Slabu

Copyright © 2018 – Editura C.H. Beck

Toate drepturile rezervate Editurii C.H. Beck.

Nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul scris al Editurii C.H. Beck.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SLABU, ELISABETA

Buna administrare în spațiul administrativ european / Elisabeta

Slabu. - București : Editura C.H. Beck, 2018

Conține bibliografie

ISBN 978-606-18-0739-0

35

Editura C.H. Beck

Str. Serg. Nuțu Ion nr. 2, sector 5, București

Tel.: 021.410.08.47; 021.410.08.73

Fax: 021.410.08.48

E-mail: comenzi@beck.ro

Tehnoredactor: Cătălin Mantu

Cuprins

Abrevieri..... IX

Titlul I. Dreptul la bună administrare în legislația și jurisprudența europeană.....1

Capitolul I. Considerații introductive.....1

Secțiunea 1. Precizări preliminare..... 1

Secțiunea a 2-a. Definierea conceptelor utilizate. Elemente definitorii ale dreptului la bună administrare..... 12

Secțiunea a 3-a. Spațiul administrativ european.....28

Secțiunea a 4-a. Europenizarea dreptului administrativ național.....37

Capitolul II. Dreptul la bună administrare în legislația și jurisprudența Uniunii Europene.....41

Secțiunea 1. Dreptul la bună administrare în legislația primară a Uniunii Europene41

Secțiunea a 2-a. Dreptul la bună administrare în legislația secundară a Uniunii Europene52

Secțiunea a 3-a. Codul european al bunei conduite administrative – model pentru promovarea dreptului la bună administrare.....56

Secțiunea a 4-a. Dreptul la bună administrare în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene59

Capitolul III. Dreptul la bună administrare la nivelul Consiliului Europei69

Secțiunea 1. Dreptul la bună administrare în Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.....69

Secțiunea a 2-a. Dreptul la bună administrare în alte documente adoptate la nivelul Consiliului Europei74

§1. Convenția pentru protecția persoanelor față de tratarea automatizată al datelor cu caracter personal.....	74
§2. Convenția privind accesul la documentele oficiale	76
§3. Rezoluții și Recomandări ale Consiliului Europei esențiale pentru recunoașterea și promovarea dreptului la buna administrare la nivel european...78	
Secțiunea a 3-a. Dreptul la bună administrare în juris- prudența Curții Europene a Drepturilor Omului	82
Capitolul IV. Dreptul la bună administrare în legislația și jurisprudența românească	88
Secțiunea 1. Dreptul la bună administrare în legislația românească.....	88
§1. Principiul legalității acțiunii autorităților administrative publice	88
§2. Egalitatea – principiu al dreptului și drept fundamental al cetățenilor români în relația cu autoritățile administrației publice.....	90
§3. Principiul imparțialității acțiunii administrației publice	98
§4. Principiul proporționalității acțiunii administrative publice	114
§5. Termenul rezonabil de acțiune a administrației publice	117
§6. Principiul respectării vieții intime, familiale și private de către autoritățile administrației publice	122
§7. Principiul securității / stabilității raporturilor juridice în administrația publică	127
§8. Principiul transparenței în administrația publică	131
Secțiunea a 2-a. Dreptul la bună administrare în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție.....	153
Secțiunea a 3-a. Dreptul la bună administrare în jurisprudența Curții Constituționale a României.....	167

Titlul II. Modalități de garantare a dreptului la bună administrare în spațiul administrativ european 173

Capitolul I. Garantarea dreptului la bună administrare în legislația și doctrina statelor europene 173

Secțiunea 1. Considerații introductive..... 173

Secțiunea a 2-a. Principii aplicabile administrației publice care asigură respectarea *dreptului la bună administrare* în spațiul administrativ european..... 175

§1. Legalitatea acțiunii administrației publice 175

§2. Egalitatea în acțiunea administrației publice..... 195

§3. Imparțialitatea acțiunii administrației publice..... 205

§4. Proporționalitatea acțiunii administrației publice

§5. Termenul rezonabil de acțiune al administrației publice

§6. Respectarea vieții intime, familiale și private de către autoritățile administrației publice..... 215

§7. Securitatea / stabilitatea raporturilor juridice în administrația publică..... 220

§8. Transparența în administrația publică

Secțiunea a 3-a. Procedura administrativă – element de bază al garantării bunei administrări

§1. Conceptul de procedură administrativă în doctrina juridică românească

§2. Necesitatea codificării procedurii administrative

§3. Propuneri privind conținutul Codului de procedură administrativă în România și la nivelul Uniunii Europene

Secțiunea a 4-a. Eficiența și eficacitatea în administrația publică – garanții ale bunei administrări

§1. Delimitări terminologice

§2. Managementul calității în administrația publică

§3. Corelația dintre calitatea managementului public și buna administrare

§1. Delimitări terminologice

§2. Managementul calității în administrația publică

§3. Corelația dintre calitatea managementului public și buna administrare

§1. Delimitări terminologice

§2. Managementul calității în administrația publică

§3. Corelația dintre calitatea managementului public și buna administrare

§1. Delimitări terminologice

§2. Managementul calității în administrația publică

§3. Corelația dintre calitatea managementului public și buna administrare

§1. Delimitări terminologice

§2. Managementul calității în administrația publică

§3. Corelația dintre calitatea managementului public și buna administrare

Capitolul II. Controlul respectării bunei administrări
în sistemul juridic european.....260

Secțiunea 1. Considerații introductive.....260

 Secțiunea a 2-a. Controlul parlamentar asupra
 administrației publice.....264

 Secțiunea a 3-a. Controlul administrativ asupra
 administrației publice.....272

§1. Definiții și clasificări.....272

§2. Controlul administrativ intern274

§3. Controlul administrativ extern276

 Secțiunea a 4-a. Controlul jurisdicțional asupra
 administrației publice.....279

 Secțiunea a 5-a. Controlul exercitat de autorități
 independente asupra administrației publice284

 §1. Importanța activității desfășurate de către
 autoritățile de tip *Ombudsman* în promovarea
 și realizarea *dreptului la bună administrare*284

 §2. Curtea de Conturi – autoritate publică autonomă
 implicată în realizarea obligației statului de a
 asigura buna administrare a treburilor publice293

§3. Jurisdicții constituționale296

§4. Agenția Națională de Integritate (A.N.I.).....299

Bibliografie.....305
Abrevieri

A.N.I.	– Agenția Națională de Integritate
A.V.A.S.	– Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului
alin.	– alineat(ul)
apud	– citat după
art.	– articol(ul)
c.	– contra
C.civ.	– Codul civil (Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată)
C.pen.	– Codul penal (Legea nr. 286/2009 privind Codul penal)
C.proc.civ.	– Codul de procedură civilă (Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată)
cap.	– capitol(ul)
CDFUE	– Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene
CEDO	– Curtea Europeană a Drepturilor Omului
CJ	– revista „Curierul Judiciar”
CJCE	– Curtea de Justiție a Comunităților Europene
CJUE	– Curtea de Justiție a Uniunii Europene
Convenția europeană coord.	– Convenția europeană a drepturilor omului – coordonator
D.N.A.	– Direcția Națională Anticorupție
Dalloz	– Recueil Dalloz de doctrine et jurisprudence
DCC	– Decizia Curții Constituționale
Dreptul	– revista „Dreptul”
Ed.	– Editura
ed.	– ediția
H.G.	– Hotărârea Guvernului

- I.C.C.J. – Înalta Curte de Casație și Justiție
infra – mai jos, mai departe
JAI – (Formațiunea) Justiție și Afaceri Interne
JO L / JO C – Jurnalul Oficial al Uniunii Europene
(seria „L” – Legislație; seria „C” –
Comunicări și Informații)
lit. – litera
loc. cit. – loc citat
M.C.V. – Mecanismul de cooperare și de verificare
M.Of. – Monitorul Oficial al României, Partea I
n.a. – nota autorului
n.n. – nota noastră
NATO – Organizația Tratatului Atlanticului de Nord
O.G. – ordonanța Guvernului
O.U.G. – ordonanța de urgență a Guvernului
OCDE – Organizația pentru Cooperare și
Dezvoltare Economică
op. cit. – opera citată
p. – pagina
parag. – paragraf
PIB – produs intern brut
RDC – Revista de drept comercial
Rec. – Recomandarea
RRD – Revista Română de Drept
RRDC – Revista Română de Drept Comunitar
RRDE – Revista Română de Drept European
RTSA – Revista Transilvană de Științe
Administrative
S.A.R. – Societatea Academică din România
s.n. – sublinierea noastră
SA – societate pe acțiuni
SC – societate comercială
SDR – revista „Studii de Drept Românesc”
supra – deasupra, mai sus, înainte
TFUE – Tratatul privind Funcționarea Uniunii
Europene
TUE – Tratatul privind Uniunea Europeană
UE – Uniunea Europeană
vol. – volum(ul)

Titlul I. Dreptul la bună administrare în legislația și jurisprudența europeană

Capitolul I. Considerații introductive

Secțiunea 1. Precizări preliminare

*Istoria omenirii este, de fapt,
istoria guvernării și administrării popoarelor¹.*

Așa cum afirma regretatul profesor Antonie Iorgovan în prefața primei ediții, din 1993, a Tratatului său de drept administrativ, **cunoașterea noțiunilor dreptului public, și, în special, ale dreptului administrativ, inclusiv din punct de vedere istoric, de către oamenii politici și de către celelalte persoane care își desfășoară activitatea în autoritățile și instituțiile publice, este extrem de importantă².** În calitate de juriști, funcționari publici sau oameni politici, nu ne putem imagina viitorul națiunii fără a cunoaște și înțelege evoluția instituțiilor fundamentale ale dreptului administrativ, la nivel național și european. Doar o administrație publică puternică, ancorată în realitatea europeană, va putea depăși dificultățile inerente perioadelor de criză cu care se confruntă statele.

Pentru aceasta este utilă analiza detaliată a guvernării și administrării trecute și actuale, în scopul identificării celor mai bune soluții normative cu directă incidență în practica administrației. În

¹ A. Iorgovan, Tratat de drept administrativ, vol. I, ed. 4, Ed. All Beck, București, 2005, p. XIV.

² Idem, p. XIII-XV.

egală măsură, identificarea greșelilor ce au determinat proasta guvernare și administrare prezintă o reală utilitate, deoarece conștientizarea practicilor nereușite permite îmbunătățirea activității viitoare.

Este nevoie, de asemenea, ca oamenii politici, mai ales cei care fac parte din administrația publică, să acorde atenție și importanță necesității reformării și modernizării acesteia, deoarece „*statul de drept trebuie să devină, inclusiv sub aspectul instituțiilor dreptului administrativ, o dimensiune a societății românești și a fiecăruia dintre noi*”¹.

Cât de actuale sunt încă ideile exprimate cu ani în urmă de domnul profesor Antonie Iorgovan! Un corp de funcționari publici și de oameni politici care să asigure o *bună administrare* se poate forma treptat, în urma analizei și înțelegerii evoluției administrației publice românești în spațiul administrativ european, ținând cont de evoluția doctrinei administrative, prin adaptarea legislației la necesitățile actuale ale societății, utilizarea adecvată a instrumentelor oferite de știința administrației și de managementul public și prin desemnarea unor persoane atent selecționate și înalt calificate în funcțiile publice din administrația publică, cu respectarea condițiilor impuse de lege.

Și cum influența politicului în administrația publică este recunoscută de majoritatea autorilor de drept public, nu trebuie neglijată necesitatea informării clasei politice cu privire la noțiunile de bază aplicabile administrației publice și cu privire la semnificația **interesului public**. Aceasta deoarece înțelesul acestui concept juridic nedeterminat a depins și va depinde mereu de scopurile politice, fiind modificat odată cu schimbarea concepțiilor politice, prin alternanța la putere. Legislația națională ne oferă o definiție a conceptului, art. 4 lit. c) din Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici, republicată², stabilind că **interesul public** este „*acel interes care implică garantarea și respectarea de către instituțiile și autoritățile publice a drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale cetățenilor, recunoscute de Constituție, legislația internă și tratatele internaționale la care*

¹ A. Iorgovan, *Tratat de drept administrativ*, vol. I, op. cit., p. XIII-XV.

² M.Of. nr. 525 din 2 august 2007.

România este parte”. Așadar, **interesul public presupune respectarea drepturilor și intereselor oamenilor în activitatea autorităților publice**, indiferent de domeniul în care activează (legislativ, judecătoresc sau executiv), având în vedere atât legislația internă, cât și cea internațională. Acest lucru trebuie reamintit în permanență oamenilor politici și tuturor celor care își desfășoară activitatea în cadrul autorităților publice, fie ele administrative sau nu¹.

Relația dintre administrația publică și mediul politic reprezintă o problemă de actualitate în România; deși dimensiunea fenomenului nu poate fi exact apreciată, se constată că orice schimbare politică este urmată de schimbări importante în funcțiile de conducere din administrația publică². Această practică greu de acceptat din punctul de vedere al standardelor europene, care pun accent pe profesionalismul și imparțialitatea funcționarilor publici, s-a „împământenit” la nivel național, mai ales că Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, republicată³, în art. 44 alin. (1) stabilește doar că „funcționarilor publici le este interzis să ocupe funcții de conducere în structurile sau organele de conducere, alese sau numite, ale partidelor politice”. Drept urmare, funcționarii publici pot fi înscrși pe listele unui partid politic. Numai înalților funcționari publici „le este interzis să facă parte din partide politice, organizații cărora le este aplicabil același regim juridic ca și partidelor politice sau din fundațiile ori asociațiile care funcționează pe lângă partidele politice”, potrivit alin. (2) din același articol. Iar dacă luăm ca exemplu categoria prefectilor, constatăm că, deși teoretic aceștia nu fac parte din partidele politice, practic, persoana numită în această funcție renunță temporar la calitatea de membru al partidului politic care îl numește în funcția de înaltă demnitate publică, pentru a putea accede la acea funcție, deși este prezent, în mod firesc, în sfera de influență a

¹ M.-E. Mihăilescu, *Drept administrativ. Partea generală*. Curs universitar, Ed. Hamangiu, București, 2016, p. 32-34.

² L. Radu, *Influența politicului în administrația publică. Studiu de caz pe Suedia, Germania, Danemarca și Marea Britanie*, în RTSA nr. 2/2008, p. 68-77.

³ M.Of. nr. 365 din 29 mai 2007.

partidului politic aflat la guvernare, care l-a și numit în funcție. De altfel, prin H.G. nr. 525/2016 pentru aprobarea Strategiei privind dezvoltarea funcției publice 2016-2020¹, se propune modificarea statutului prefectului, **funcțiile de prefect (și subprefect) devenind funcții de demnitate publică pentru ocuparea cărora va fi necesară absolvirea unui curs specializat.**

De asemenea, se poate afirma că **dreptul administrativ** „nu este un drept ca oricare altul, am putea spune că el nu este un drept juridic, ci **un drept politic** (...)”². El este studiat în corelație cu istoria politică, deoarece este ancorat în istorie, de unde își „dobândește filosofia și legăturile cele mai intime”³.

Drept urmare, trebuie analizate inclusiv din punct de vedere istoric, evoluția unor concepte deosebit de importante ale dreptului administrativ, cum sunt: *administrația publică, spațiul administrativ european, europenizarea dreptului administrativ, respectarea drepturilor fundamentale ale omului de către autoritățile administrației publice, buna guvernare, buna administrare* etc., concepte care au fost și vor rămâne actuale pentru toți cei interesați de dezvoltarea acestei ramuri a dreptului.

Pentru a-și îndeplini corect atribuțiile, *administrația publică trebuie să aibă un statut care să îi asigure autonomia față de guvernare*, deși, în același timp, *trebuie să se supună deciziilor politice de care depinde însăși existența colectivității naționale*⁴. Iar în statele moderne se constată „amplificarea raporturilor de interdependență între politică și drept, a legăturii între deciziile politice și cele juridice, între actele de conducere politică și norma juridică”⁵.

¹ M.Of. nr. 700 din 8 septembrie 2016.

² P. Weil, *Le droit administratif*, 13ème éd., P.U.F., Paris, 1989, p. 5-6, apud A. Iorgovan, *Tratat de drept administrativ*, vol. I, op. cit., p. XIII.

³ Ibidem.

⁴ C.C. Manda, *Teoria administrației publice*, Ed. C.H. Beck, București, 2013, p. 21-29; F. Châtelet, É. Pisier, *Conceptiile politice ale secolului XX*, Ed. Humanitas, București, 1994, p. 462.

⁵ D. Apostol Tofan, *Drept administrativ*, vol. I, ed. 3, Ed. C.H. Beck, București, 2014, p. 21.

În România, ca și în alte state europene, **principiul autonomiei locale** este considerat un principiu de bază al administrației publice locale, astfel încât activitatea acestora ar trebui să fie influențată în primul rând de necesitățile comunității locale și apoi de deciziile politice de la nivel central, cu respectarea, bineînțeles, a prevederilor legale în vigoare la acel moment.

Așadar, trebuie găsită calea pentru a crea un echilibru între dezideratele politice și interesele naționale și locale, care sunt legate în primul rând de gradul de dezvoltare al societății, de nivelul de trai al oamenilor, de securitatea oferită acestora de către stat, de modul de respectare a drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor etc. Trebuie identificate modalitățile normative cu ajutorul cărora administrația publică trebuie să acționeze pentru a atinge obiectivul principal al oricărei guvernări, **realizarea binelui comun**, prin mijloace democratice acceptate și însușite de cei mai mulți dintre cei administrați.

Ajungem astfel la sublinierea **importanței administrației publice în cadrul societății**, căci, indiferent de regimul politic, de structura sau forma de guvernământ a statului, *administrația publică se constituie într-o veritabilă curea de transmisie între impulsurile puterii politice și satisfacerea nevoilor cetățenilor*, acesteia revenindu-i un rol fundamental în realizarea dezideratelor strategice, subsumate intereselor generale ale statului¹.

De asemenea, administrația publică este considerată **elementul caracteristic al societății moderne**, în contextul în care dezvoltarea social-economică și politică a oricărei țări este fundamentată, printre alte elemente ale vieții sociale, pe activitatea administrației publice².

Suntem cu toții conștienți de faptul că orice colectivitate umană se organizează și se dezvoltă în jurul și cu sprijinul administrației publice, care pune în executare legea prin măsuri specifice, cum ar fi, de exemplu: emiterea de autorizații de construire, stabilirea

¹ C.C. Manda, *Teoria administrației publice*, op. cit., 2013, Cuvânt înainte.

² C.C. Manda, *Elemente de știința administrației*, Ed. Universul Juridic, București, 2012, p. 9.

planului de dezvoltare a comunității și asigurarea utilităților și infrastructurii necesare pentru ca locuitorii din zona respectivă să beneficieze de condiții optime de viață, iar investitorii să poată desfășura activități generatoare de venituri etc. Dacă reprezentanții administrației publice nu se preocupă, nu sunt conștienți de rolul pe care îl au în comunitatea respectivă și nu se implică în rezolvarea problemelor ce pot apărea în timpul derulării activităților specifice, precizate prin norme legale, comunitatea nu se va putea dezvolta și nu va evolua. Direcțiile de dezvoltare ale oricărei comunități trebuie stabilite de comun acord cu membrii ei, prin consultarea și implicarea acestora, prin transpunerea voinței populației în planuri de dezvoltare și decizii luate în timp util. În caz contrar, drepturile fundamentale ale oamenilor vor fi încălcate și vor fi desfășurate activități care vor genera venituri doar pentru unii membri ai comunității, datorită corupției sau doar nepăsării, interesul public fiind invocat doar în perioadele electorale, pentru a câștiga voturi.

Așadar, dacă reprezentanții autorităților administrației publice sunt conștienți că trebuie să-și desfășoare activitatea cu respectarea prevederilor legale, dar având în vedere și proiecte de viitor care să ducă la îmbunătățirea vieții fiecărui cetățean, vor fi preocupați de realizarea unei *bune administrări* și vor crea condițiile pentru asigurarea unei dezvoltări durabile a comunității. Acest lucru presupune recunoașterea și asimilarea elementelor care stau la baza **principiului bune administrări** de către toate persoanele care își desfășoară activitatea în administrația publică, indiferent de statutul lor.

În același mod, oamenii politici trebuie să fie și ei conștienți că viitorul țării lor depinde de modul în care vor fi luate deciziile vitale pentru dezvoltarea economică și socială, de modul în care vor fi luate în considerare interesele publice și nu cele personale. Iar toate aceste decizii vor trebui puse în aplicare prin intermediul administrației publice.

Studiul administrației publice nu reprezintă o sarcină ușoară, fiind necesară o **analiză interdisciplinară**, derulată pe multiple și variate planuri de cercetare, datorită complexității fenomenului administrativ și importanței acestei cercetări pentru înțelegerea

evoluției societății românești în ansamblul ei. Administrația publică trebuie analizată atât din perspectiva dreptului administrativ, cât și din perspectiva științei administrației, atât din punct de vedere istoric și sociologic, cât și al managementului public. Iar procesul cristalizării unei administrații publice eficiente nu este ușor, alternanța la putere a unor partide sau alianțe politice și momentele de criză prin care au trecut statele europene, inclusiv România, având un puternic impact asupra consolidării administrației publice.

Dreptul administrativ cercetează administrația publică sub aspectul normelor juridice aplicabile în activitatea autorităților administrației publice, iar știința administrației cercetează administrația publică din punct de vedere economic, sociologic, tehnic, managerial etc.

Un autor clasic¹ considera că dreptul administrativ formează o parte a științei administrației, cea din urmă „având caracter pluridisciplinar și cercetând administrația în dinamica ei, urmărind stabilirea unor **principii raționale de desfășurare a procesului de administrare**, de gestionare a intereselor publice”. Doctrina actuală consideră știința administrației o „știință de sinteză”, „specializată”, care are ca obiect cunoașterea fenomenului administrativ și care „formulează principii și soluții pentru perfecționarea organizării și funcționării structurilor administrației publice”, având în vedere valorile politice specifice fiecărei perioade de timp. Este o știință care evoluează, este influențată de fenomenul politic². De altfel, se consideră că „o cercetare juridică a administrației publice care nu are în vedere complexul de aspecte politice, economice, psihologice etc., puse în lumină, într-o viziune integratoare și sintetizatoare, de știința administrației, nu poate depăși limitele unei exegeze juridice, neputând fi calificată drept o riguroasă analiză științifică”³.

¹ C.G. Dissescu, *Cursul de drept public român*, Vol. III, *Drept administrativ*, Stabilimentul grafic „I.V. Socecu”, București, 1891, apud D. Apostol Tofan, *Drept administrativ*, 2014, op. cit., p. 103.

² A. Iorgovan, *Tratat de drept administrativ*, vol. I, op. cit., p. 240-243.

³ Ibidem.